

vidt jeg erindrer, har jeg tidligere fremsat den heri Salen — kan man ikke sige, at en Mand er i en af Staten lønnet Bestilling, naar han ikke har Gage direkte af Statskassen, og navnlig kan man ikke sige det om en Invalid, der ansættes i et eller andet af Ministerierne, hvor han lønnes af de Medhjælpsnumre, som ere stillede til vedkommende Ministers Disposition, for at han deraf kan skaffe sig den Medhjælp, som han efter sit Eftjen mener at maatte behøve og Forretningerne at kræve. Man kan efter min Mening ikke sige, at det er en af Staten lønnet Stilling, jeg tror ikke, at det er nødvendigt at fortolke Loven saaledes, og jeg tror heller ikke, at det har været Meningen. Jeg tillader mig derfor at henstille til den høitærede Finantsminister, hvorvidt han vil fastholde en saadan Fortolkning af § 7 i Loven af 20de November 1876 som den, der hidtil er gjort gjældende, at naar en Mand faar en midlertidig Bestilling, der lønnes af Medhjælpsnummerne, saa betragtes han som en af Statskassen lønnet Person.

Finantsministeren (Estrup): Den ærede Ordfører omtalte først de to Andragender, der under Nr. 14 og 15 ere henviste til Finantsministeren. Andragendet under Nr. 15 gaar jo ud paa, at der skal tilstaaes en Understøttelse paa Grund af lidt Krigsskade i det tabte Sønderjylland. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man hidtil, saavidt jeg mindes, uden nogen Undtagelse har nægtet at udrede en saadan Erstatning for Krigsskade af den danske Statskasse. Dersom Andragendet bliver henvist til mig, vil jeg haabe, at der deri kan findes en anden Begrundelse til at søge om Hjælp for Andrageren, som man jo kun kan have den største Sympathi for, end netop dette, at hun eller Familie har lidt ved Krigen i 1864, da man som sagt stadig hidtil har nægtet at udrede af den danske Statskasse Erstatning for Krigsskade lidt i det tabte Sønderjylland. — Andragendet under Nr. 14 er jo fra en af de vs saa velbekjendte Grændsemøllere. Det havde været til stor Besparselse af Tid for det ærede Thing, og jeg kan ogsaa sige for Administrationen, dersom man fra først af havde villet inddrage disse Grændsemølleres Tab under Begrebet „Krigsskade“, saa havde Sagen været afgjort paa en Gang samlet med den øvrige jydsk Krigsskade, og vi havde forhaabentlig været fri for aarlig, jeg tror nok, at jeg uden Overdrivelse tør sige aarlig, at høre saa fra en og saa fra en anden af disse 5 Grændsemøllere. Det er nu imidlertid ikke stet, og man har jo paa forskjellig Maade viist sin

Interesse for disse Grændsemøllere, men dog er man aldrig gaaet saa vidt som begjært i dette Andragende, der nu foreslaas henvist til Finantsministeren, nemlig at eftergive hele det Laan, der i sin Tid er ydet. Saa vidt er man som sagt endnu ikke gaaet, og jeg vilde ogsaa anse det for at være lidet forsvaerligt at gaa dertil. Saa alle disse Møllere fik jo i sin Tid et Laan af Statskassen for at komme over de Vanffeligheder, som den nye Grændse medførte for dem, og disse Laan bleve givne til 4 pCt., som ogsaa blev betalt. Men senere, det var, saa vidt jeg husker, i 1879, gif man et Skridt videre og det var vistnok begrundet paa, at Vanffeligheden for disse Møllere ved at bevare Mølle-distriktet paa den anden Side Grændsen tiltog, idet man tilstod dem en midlertidig Rentefrihed af disse Laan. Det er altsaa ikke saaledes, at Laanet er givet fra først af som rentefrit, eller at der er tilstaaet absolut Rentefrihed; der er kun indrømmet dem en midlertidig Rentefrihed, og derved er man hidtil blevet staaende. For en af disse Møllers Vedkommende — det er Sønderstov Mølle — gif man ind paa, efter at den paagjældende Eier af Møllen, havde set sig nødsaget til at sælge Møllen, hvorved der dog opnaaedes Dækning for Statskassens Tilgodehavende, at tilstaa ham som livsvarig Understøttelse, som Livrente, et Beløb, der svarede til den Rentefrihed, han som Eier hidtil havde havt. Det forekommer mig, at det er det Tilfælde, som ligger nærmest ved det heromhandlede. Her stiller Sagen sig ogsaa saaledes, at den paagjældende Møller efter Angivelse ikke længer kan blive ved Møllen; den maa sælges akkurat ligesom Sønderstov Mølle, og han ønsker da Laanet i sin Helhed eftergivet, det vil sige 6,900 Kr., og hvorfor? Fordi han saa antager at kunne sælge Møllen saaledes, at han uden Dækning af sin Gjæld kan faae en Aftegning, altsaa en livsvarig Understøttelse, fra selve Møllen udbetalt af den nye Eier. Men jeg maa tilstaa, at denne Forventning fra Mandens Side kan jeg ikke bringe i Overensstemmelse med, hvad det ærede Sogneraad

Rettelse.

Sp. 186 L. 7 f. o.: „Jeg har i Dag fra en Autoritet, som er uomstødelig, faaet Visshed for, at de, som modarbejdede os, ikke længer kan siges at høre til Søjre“, læs: „Jeg har i Dag fra en Autoritet modtaget et uomstødeligt Bidnesbrev om, at de, som modarbejdede os, hørte til Søjre“.